

Napsárga Tavaszi

CARINA
BARTSCH

Dream
válogatás

Ha valami nem jelent semmit, akkor nincs veszítenivalód. De ha valami az egész rohadt világot jelenti számodra, akkor mindent elveszíthetsz. Beleértve magadat is.

Emely ismét hinni szeretne az igaz szerelemben, mert amikor felébred, ott fekszik mellette Elyas Schwarz, az a türkizzöld szemű fiatalember, akinek a mosolya már annyi álmatlan éjszakát okozott neki. És bár Emely a szokásos szarkazmusát még nem tudja rózsaszín szemüvegre cserélni, a fiú közelsége csodálatos érzéseket ébreszt benne. A két fiatal között szinte izzik a levegő, de azon a bizonyos napon nyolc évvel ezelőtt, amikor Elyas először csókolta meg őt, Emely egyszer már csúnyán megégette magát. Azt a lelki sebet a mai napig nem heverte ki, ezért olyan nehéz számára, hogy elengedje magát. Az érzéseinknek azonban nem tudunk parancsolni. Emely is egyre tisztábban érzi, hogy újra bíznia kell: önmagában, az életben és Elyasban.

CARINA BARTSCH

a németországi Erlangenben született. A húszas évei elején találta meg hivatását: az írást. Rövid elbeszéléseivel már több díjat is nyert, de ismertségét a regényei hozták meg számára. A Cseresznyepiros nyár és a Türkizzöld tél igazi bestseller lett. Most itt van a régóta várt Napsárga tavasz, a sorozat harmadik része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.carinabartsch.de

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Olvasd el a sorozat többi részét:

Dream
válogatás

„Egyszerre vettem meg mind a három kötetet, de egy darabig nem volt időm nekiállni. Aztán nemrég újra a kezembe akadtak, és pár nap alatt kivégeztem mind. Nagyon szépen vannak megírva, nem bírtam letenni őket.”

Thalia

„Láttam több olyan véleményt is, hogy ez a harmadik rész már felesleges volt. Szerintem egyáltalán nem. IMÁDTAM megint belépni Emely és Elyas világába, és olyan jó volt megtudni, hogy mi van a többiekkel is. Egyszerűen TÖKÉLETES volt. És ez a befejezés! Tényleg, mint egy álom! Szerintem egy életre az egyik kedvenc sorozatom marad!”

Amazon

„A stílusa remek, a történet vicces, és most is volt karakterfejlődés, úgyhogy összességében kellemes olvasásélményt nyújtott. És nekem ilyen könyvekre van szükségem.”

LovelyBooks

„A Cseresznyepiros nyár zúrós hónapjai és a Türkizzöld tél fatális félreértései után Emely és Elyas végre egymásra találnak!”

Goodreads

Dream
válogatás

CARINA BARTSCH

Napsárga
társaság

— részlet —

Másnap reggel

Vannak olyan napok, amikor az ember csak azért ébred fel, mert előző este lefeküdt aludni. Aztán vannak olyan napok, amikor az ember felébred, és azt kívánja, bárcsak ne emlékezne semmire. És vannak olyanok is, amikor felébred, és rádöbben, hogy az álom abban a pillanatban kezdődött, amikor kinyitotta a szemét...

Nekem meg sem kellett várnom, hogy a tegnapi emlékek rám törjenek, mert már az ébredés legelső pillanatában is tudtam, hogy ki fekszik mellettem. Mintha csak egy szempillantásnyi ideig aludtam volna. Szinte magától jelent meg a mosoly az ajkamon. Lassan kinyitottam a szemem. Pontosan azt a valakit láttam magam mellett, akit titokban már évek óta odakívántam. Elyast.

Hason feküdt, az arca felém fordult, bár mélyen belefúródott a kispárnába. A karja ernyedten nehezedett a derekamra, mintha álmában értem nyúlt volna. Pár percig teljesen elvarázsolt ez a békés kép, és nem is tudtam mást tenni, csak őt nézni. Most is minden ugyanolyan felfoghatatlan volt, mint tegnap, de nem számított. Itt volt mellettem, és ebben a pillanatban nem is kellett értenem semmi mást. A testem egyetlen nagy boldogságérzet volt, és mindenütt éreztem azt a csodálatos melegséget, amely átjárta a sejtjeimet.

Lehet, hogy a szerelem is egyfajta drog, tűnődtem. Szerintem Németországban nem is engedélyezett, hogy az ember ennyire boldog legyen, mint én most. Jelentsenek fel! A zsaruknak pusztá kézzel kellett volna kirángatniuk az ágyból, ugyanis nekem eszemben sem volt felkelni. Legszívesebben egész nap ott maradtam volna, és csak néztem volna őt, és nem unatkoztam volna egyetlen másodpercig sem, sőt talán még akkor sem bírtam volna betelni vele. Olyan volt, mint kempingezés után felébredni, csak még sokkal, de sokkal gyönyörűbb.

Belefúrtam az arcomat a párnába, és továbbra is békésen időztem ebben a boldog félálomban, mígnem végül beszivárgott valami a tudatomba, amitől rögtön felébredtem. Eszembe jutott ugyanis, hogy Elyasnak időre kell mennie. Óvatosan az órára pillantottam. A piros számok hét óra negyvenet mutattak. A jó hír, hogy nem aludtunk el. A rossz hír viszont, hogy a vágyam, hogy egész nap ágyban maradjak Elyasszal, kipukkant, akár egy szappanbuborék.

Tízkor lesz a találkozója Jessica pszichológusával. Előtte valószínűleg még zuhanyozni is akar, meg ha még a kórházig tartó utat is beleszámolom, akkor bizony az a szomorú végeredmény, hogy lassan kelünk kell.

A lelkem mélyén tiltakoztam, nem akartam Elyast kizökönteni a mély álomból. Hiszen az éjjel csak pár órát aludt, azelőtti éjszaka pedig le sem hunyta a szemét. De nem volt mit tenni, bármennyire fájts is, az a találkozó nagyon fontos volt. És mivel trombita nem volt nálam, úgy döntöttem, szeleidebb módszerhez folyamodom.

– Elyas! – suttogtam kedvesen, és óvatosan megsimogattam puha, fahéjszínű haját.

Nem reagált.

– Elyas! – próbálkoztam újra.

De láttam, hogy továbbra is nagyon távol jár, valahol messze az álmok birodalmában. Gyengéden kisimítottam pár hajtincset a homlokából, és pusztit leheltem az arcára.

– Elyas! – mondtam megint, s közben a hátát simogattam. De ez sem hozott eredményt, sőt, mintha még mélyebben aludt volna. Istenem, miért nehezíti meg ennyire a dolgomat?

Megfogtam, majd megráztam a vállát. Semmi. Majd néhány további eredménytelen próbálkozás után dühösen fújtam egyet. Elyas nem is alszik – ez biztosan kóma! Rettenő dilemmában voltam. Egyrészt, nagyon szerettem ezt a fiút, és egyetlen pillanatig sem akartam megzavarni a nyugalmat, másrészt viszont nagyon úgy festett a dolog, hogy át kell mennem a szomszéd építkezésre egy légkalapácsért, hátha azzal elérek valamit.

De az is lehet, ugrott be hirtelen, hogy előbb hozok egy kávé a társalgóból. Hiszen állítólag a koffeintartalmú italoknak már az illata is élénkítő hatással bír, és ha közben rázogatom is egy kicsit, talán menni fog.

Még egyszer megsimogattam a kezét, majd levettem a karját a derekamról, és óvatosan a felsőteste mellé engedtem. A tekintetemet végigjárattam rajta, még egyszer utoljára alaposan megnéztem, hogy emlékezek az arcának minden egyes részletére. Aztán nagy nehezen kikászálódtam az ágyból.

És mintha ezzel elhagyta volna a saját kicsi világunkat, s kiléptem volna a valóságba, máris meghallottam Eva halk hortyogását, ami pár másodperccel ezelőtt még nem jutott el a tudatomig. *Ja, tényleg, ő is itt van... Mihez is kezdenék hőn szeretett szobatársam nélkül?* Felé fordultam, és eszembe jutott, hogy tegnap minden alkalmatlan pillanat közül a legalkalmatlanabbikban sikerült bekopognia a szobába, és legszívesebben még most is kitekertem volna ezért a nyakát.

De nem, ehhez most valahogy túl boldog voltam. Sőt, ha egész őszinte akartam lenni magamhoz, így utólag kicsit talán meg is könnyebbültem, hogy félbeszakított bennünket. Még mindig nem tudtam napirendre térni afelett, hogy előző nap annyira elveszítettem a fejem. Ezt az oldalamat eddig még nem ismertem.

És hogy a gondolataim ne gabalyodjanak még jobban a kétségek közé, gyorsan felkaptam egy nadrágot, és kimentem a fürdőszobába.

A tükörből egy gyűrött arcú, hülyén vigyorgó Emelyszörny nézett vissza rám, úgyhogy egy pillanatra elgondolkodtam, hogy talán hívnom kéne a féregirtókat. Azonnal megbántam, hogy egyáltalán belenéztem a tükörbe.

Szépség, visszhangzott a fejemben. Elyas többször is nevezett már így. Hát most megint felötlött bennem, hogy talán a szaruhártyájával lehet valami probléma. De mi van, ha ő tényleg szépnek lát? Még ha annyira nehezemre is esik megérteni, de hát ízlések és pofonok. Hiszen számomra meg ő tűnik tökéletesnek. Ha viszont megkérdeznének ezer nőt, ki tudja, valószínűleg valamelyest azért megoszlanának a vélemények.

„Néha, amikor egymás szemébe néztünk, olyan volt, mintha közelednénk egymáshoz, holott egyikünk sem mozdult egy millimétert sem.”

„Olyan hatást gyakorolsz rám, amit soha nem tudtam szavakba foglalni. Ez több mint szerelem. Valami sokkal mélyebb, mintha te volnál az, aki mindig is hiányzott nekem. Ha nem vagyok veled, ürességet érzek magamban, és csak te tudod ezt az ürességet kitölteni. Csak rád kell néznem, és máris mindent elfelejtek magam körül. Olyan, mintha megbabonáztál volna... Pozitív értelemben.”

Ahogy kezdtem magamhoz térni, egyre tisztábban emlékeztem a tegnapi szavaira. Éreztem, hogy megremeg a térdem, az arcom pedig szinte lángolni kezdett. Olyan volt, mint

a mesében, túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Meggyötörten nyúltam a fogkefémért, rányomtam a fogkrémet, és nekilátam a fogmosásnak. Mindezen csodálatos érzések ellenére maradt azért egy másik is: eltűnődtem, vajon képes leszek-e azon valaha is túltenni magam. A félelem. A félelem, hogy újra elveszíthetem. Már más volt a helyzet, mint két hónappal korábban, elhittem, hogy valóban vonzódik hozzám, de tudtam, hogy ez nem feltétlenül lesz így életünk végéig, és ami azt illeti, ilyen élethosszig tartó garanciát soha nem is kaphatok. Próbáltam ezt a félelmet valahogy elnyomni magamban, mert nem akartam, hogy épp ezzel tegyek tönkre valamit. Bármilyen nehéz is legyen, ha valóban szeretnék legalább egy másodpercet is igazán kiélvezni velem, akkor ezt a félelmet a lehető legalacsonyabb szinten kell tartanom, és nem engedhetem, hogy elhatalmasodjék rajtam. Talán a félelem az az ár, amit fizetnünk kell, ha megtaláltuk életünk nagy szerelmét. Mert ha úgy is tűnik, hogy ingyen kaptuk, az még korántsem jelenti azt, hogy minden további nélkül ingyen meg is tarthatjuk.

Amint kezdtek kiütközni rajtam a mélabú jelei, gyorsan elhessegettem ezeket a gondolatokat. A tudat, hogy Elyas csupán pár méterre tőlem ott fekszik az ágyamban, túl mennyei volt ahhoz, hogy a gondok beárnyékolhassák. Visszatért a mosolyom, és vele együtt jött a felismerés: nem is olyan könnyű fogat mosni, ha az ember közben vigyorog. Amit a tükörben láttam, az egy elektromos fogkefe reklámjának elgyötört női főszereplőjét juttatta eszembe, aki kétségbeesetten próbálja felfelé húzni a szája szegletét, hogy fogmosás közben lehetőleg boldognak látszék, de inkább csak ostobának tűnik. És bár az én mosolyom igazi volt, attól még nem hatott kevésbé bugyutának. De minden hiába, még ha el is akartam volna tüntetni az arcomról a mosolyt, esélyem sem volt, pár másodperc után újból visszatért.

Pontosan ebben a pillanatban, amikor arra gondoltam, hogy ezt a mosolyt már soha az életben semmi nem tűnetheti el, a szemem sarkából valami mozgást vettem észre, amitől összerezementem.

– Elyas! – motyogtam döbbenet, teli szájjal.

Hangtalanul nekidőlt az ajtófélfának, onnan nézett. A haja csupa kóc, álmos szemével hunyorított, és még mindig csak a bokszeralsója meg a fehér pólója volt rajta. Nem úgy volt, hogy pár perce még kómában feküdt? Akkor most hogy állhat itt az ajtóban?

– A frászt hoztad rám, ezt ne csináld többet! – mondta halkán.

Én őrá? Hiszen én kaptam az előbb majdnem infarktust ijedtemben, és kis híján a tükörre köptem a fogkrémet! Nyilván le tudta olvasni az arcomról a zavarodottságomat, mert kérdés nélkül folytatta:

– Nem voltál ott, amikor felébredtem.

Az a meleg érzés most megint szétáradt bennem. Már épp meg akartam magyarázni, amikor észrevettem, hogy még mindig tele van a szám habbal, úgyhogy csak érthetetlen motyogást tudtam produkálni. Gyorsan a mosdókagyló fölé hajoltam hát, és kiöblítettem a számam. Épp csak felegyenesedtem, amikor két erős kar fonódott a hasamra hátulról, és magához húzott. Éreztem Elyas felsőtestét a hátamon, és mintha sok ezer apró hangya vetette volna rá magát a testemre. És ha ez még nem lett volna elég, a hangyák még rá is erősítettek, amikor Elyas az állát a vállamba fúrta, és a tükrökben végignézett rajtam. Hátradőltem, szinte reflexszerűen a kezére tettem a kezem, és élveztem ezt a gyönyörű meghittséget, amely mint valami védelmező filmréteg, úgy ölelt körbe. Gyengéden csókot lehelt az arcomra, majd az arcát az enyémhez simította, és csak néztük egymást a tükrökben.

Azelőtt még soha nem láttam magunkat így együtt. A tükör pedig pontosan azt tárta elém, amit fejben még mindig nem bírtam teljesen felfogni: Elyas és én. *Együtt*. Gyengéd ölelésben. Körülöttünk mindazok az érzések, amelyeket előző éjjel elmondtunk egymásnak.

– Miért keltél fel? – suttogta.

– Nem bírtalak felébreszteni. Gondoltam, hozok egy kávét.

Egy sóhaj kíséretében szorított kicsit az ölelésen, és erősebben tartotta a testemet.

– Ez nagyon kedves tőled – mondta. – De tényleg ne csináld ezt többit! Ezennel egy életre el vagy tiltva a reggelihez szükséges dolgok előkészítésétől.

Ez úgy hangzott, mintha vitának a legkisebb helye sem lenne.

– Miért?

– Talán nem kell emlékeztesselek arra, hogy mi történt, amikor utoljára zsemlét hoztál.

Nem, erre aztán tényleg nem kellett emlékeztetnie. Két hónappal ezelőtt a kapcsolatunk még csak huszonnégy órással sem volt, és máris véget ért, amikor zsemlével felpakolva sikeresen belefutottam Alex és Elyas beszélgetésébe. Az igazság Lucáról a lehető legrosszabb módon került napvilágra. Az a nap tényleg annyira borzalmas volt számomra, hogy soha, de soha nem akartam még csak hasonlót sem újra átélni.

– Remélem, hogy a jövőben nem adsz majd okot arra, hogy ilyen módon reagáljak.

– Nem – mondta. – Az biztos. Luca volt az egyetlen titok. És egyben az egyik legrosszabb, amit csak megtapasztalhattam.

Kicsit eltűnődtem, és felidéztem magamban az akkori helyzetet, az érzéseimet, hogy mennyire meg voltam sértve.

– Így utólag már inkább csak saját magamra vagyok dühös, hogy annyira kibuktam. De az érzéseimnek nem tudtam parancsolni.

– Most épp azért próbálsz bocsánatot kérni, mert, miután hónapokon át átvertelek, elegend lett belőlem?

Hát igen, ha így nézzük, valahol tényleg abszurd.

– Talán a bocsánatot kérni nem is a megfelelő kifejezés. Csak tudod... – Mindenképp be akartam valahogy fejezni ezt a mondatot, de a fejemben túl nagy volt a zűrzavar.

– Mit tudok? – kérdezte, és az arcomra nyomott egy puszit. A hangja türelmes volt, úgyhogy adtam magamnak némi időt, hogy egy kis rendet tegyek a mentális káoszban.

– Tudod, nem csak konkrétan a Luca-ügy miatt akadtam ki. Volt mögötte valami más is. Azt hiszem, az, hogy nagyon félttem, hogy megint elromolhatnak a dolgok közöttünk, hogy már szinte láttam magam előtt, ahogy kudarcba fullad a kapcsolatunk, pedig ilyesmiről szó sem volt. Azt láttam bele az egészbe, hogy mégsem szeretsz engem. Pedig hát, egyáltalán nem ez volt a helyzet.

– Az emberek néha csinálnak hülyeségeket, még akkor is, ha szeretik egymást. Ez viszont nem jelenti azt, hogy feltétlenül mindent meg kell bocsátani nekik, vagy hogy ezek a dolgok, csak azért, mert a másik szeret, kevésbé rosszak.

Jó, oké, ebben tényleg igaza volt.

– De tegnap – duruzsoltam halkan – mégis képes voltál kiönteni nekem a szívedet, Elyas. És én azért beszéltem olyan keveset, mert hagytam, hogy mindent elmondj. Téged akartalak meghallgatni. Pontosan azt akartam tenni, amit két hónappal ezelőtt elmulasztottam. De az, hogy én hallgattam, egyáltalán nem jelenti azt, hogy nekem nincsenek hibáim, vagy hogy én mindig mindent jól csináltam, mármint a kettőnk dolgában.

– Senki sem hibátlan – felelte. – De az biztos, hogy te soha nem lóttél még akkora bakot, mint én. Ráadásul nekem ez már a második volt. Emlékszel még, hogy reagáltam annak idején, amikor azt hittem, hogy Sörennel jársz, és hogy engem csak hülyítettél? Azt a „kicsi a melled” dumát vágta a fejedhez. És te mit csináltál, amikor hasonló helyzetbe kerültél? Kiakadtál. Ennyi. Vagyis nincs semmi, amit meg kellene bocsátanom neked. Úgyhogy bármin is töröd a fejed, nyugodtan abbahagyhatod. Úgy vagy jó, ahogy vagy. Sőt, csodálatos vagy, úgy, ahogy vagy.

Ez a férfi aztán tényleg ért hozzá, hogy hogyan kell kifogni a szelet az érveim vitorlájából. Hozzásimultam, és a kezét simogattam. A szavai még mindig ott visszhangoztak a fejemben és a testemben.

– Eláruljak valamit? – kérdeztem.

Kíváncsian nézett rám.

– Te is úgy vagy jó, ahogy vagy.

Abban a pillanatban megint rádöbrentem, hogy Elyas és én valójában sokkal jobban hasonlítunk egymásra, mint ahogy azt én valaha is lehetségesnek tartottam. Mert felcsillant a szeme, viszont az arca valamilyen elhallgatott ellentmondást tükrözött, mintha nem tudna száz százalékban egyetérteni velem. De bármi is járt a fejében, megtartotta magának.

Egy darabig komolyan nézett rám, aztán valami huncutság villant a szemében.

– De hát nem úgy volt, hogy én hülye vagyok?

– De igen – mondtam komolyan. – De még mennyire, hogy az vagy.

Halkan nevetett, és kicsit megbökött.

– Azért azt ugye tudod, hogy a pimaszságaiddal rendszeren próbára teszed a tűrőképességemet?

Még mielőtt leesett volna, hogy pontosan mivel is teszem próbára a tűrőképességét, a választ megláttam a pillantásában. A száját a fülemhez érintette, és belesuttogott:

– Mondtam már neked, hogy milyen elképesztően szexi vagy, amikor kikelsz az ágyból?

Az arcom mintha csak erre a végszóra várt volna, egyből árulkodó piros színt vett fel. Szexi? A biztonság kedvéért még egyszer alaposan megnéztem a tükörképemet, de semmi kétség: a tükörből még mindig ugyanaz az Emelyszörny nézett vissza rám, mint az előbb. Hogy Elyas mit ért szexi alatt, azt ezek szerint még át kell beszélünk. Akárcsak az „édes” és az „aranyos” fogalmak definícióit. A lista egyre csak nőtt...

– Szerintem inkább úgy nézek ki, mintha egy felmosórongy és egy mézeskalács ló huszonnégy évvel ezelőtt valami forró szerelmi viszonyba keveredett volna a seprűraktárban, és hülye módon még csak nem is védekeztek – helyesbítettem.

Ő csak mosolygott, és csókot lehelt a nyakamra.

– Szexi – suttogta. – Én inkább ennél maradok.

Már nyitottam a számat, hogy újfent ellenkezzek, de ő közben a hüvelykujjával gyengéden köröket kezdett rajzolni a hasamra. Egy pillanattal később már nem is emlékeztem, hogy mit akartam mondani, szinte teljesen megrészegültem ettől az érzéstől. Elyas visszatükröződő pillantásából olyan erővel áradt a szeretet, hogy levegőt is alig kaptam, és nagyon örültem, hogy ott áll szorosán mögöttem. Olyan volt, mintha a nagy gonddal felépített falamon simán képes lenne átlátni, egyenesen a lelkem mélyére. Úgy éreztem magam, mint egy nyitott könyv, amelynek tartalmát sorról sorra a szememből olvasta ki. Az érzés, hogy talán túl sokat lát belőlem, végül odáig fajult, hogy már teljesen mezte-lennek éreztem magam előtte. A tekintete végtelenül tiszta

lett, mintha minden apró titkot meg akarna osztani velem, és hajlandó lenne előttem lebontani minden védősáncot, amellyel máskor folyton körülvette magát. Viszonozni akartam ezt a pillantást, de a másik részem, amely meztelennek érezte magát, nem bírta ezt a tempót. Zavartan levettem róla a szemem, éreztem, hogy erre még nem állok készen. Ugyanakkor abban is biztos voltam, hogy ő az egyetlen ember a világon, akire egyszer majd így tudok nézni, mint ő most énrám.

– Nincs olyan szó ezen a világon – lehelte szép hangján a fülembe –, amely képes lenne visszaadni, hogy milyen fontos vagy nekem.

Lehunytam a szemem, még jobban hátradőltem, és hagytam, hogy a szavai visszhangozzanak bennem. Úgy tűnt, ő is élvezi a pillanatot, egy darabig csak hallgattunk. Az örök-kévalóságig így tudtam volna maradni, a percek másodperceknek tündek. Túl korainak éreztem, amikor Elyas felsóhajtott, és nagy nehezen lazított az ölelésen.

– Lassan mennem kell – mondta. – A legjobb lesz, ha most hozok egy kávé, mert különben senki nem fog tudni elmozdítani mellőled.

Az ölelése már most hiányzott, de a melegség, amit kiváltott bennem, továbbra is megmaradt. Bólintottam. Ahogy elindult kifelé a fürdőszobából, egy pillanatra még megállt, és visszafordult felém.

– Ja, és Emely... – mondta halálosan komolyan, ugyanakkor látszott rajta, hogy igyekszik uralkodni magán. – Az ég szerelmére, húzz már fel egy nadrágot!

És amíg én riadtan végignéztem magamon, és tudatára ébredtem, hogy meztelen a lábam, Elyas már ki is lépett a lakásból. Nem is kellett ránézniem, tudtam, hogy közben vigyorgott. Pimaszul vigyorgott.

– Hülye! – motyogtam magamban kicsit szégyenkezve, de mindjárt fel is kaptam a farmeromat. És hogy megkíméljem magam a további hasonló beszólásoktól, melltartót is vettem a póló alá. Mert attól tegnap még azelőtt megszabadultam, hogy Elyas egyszer csak megjelent az ajtóm előtt.

Alig mentem vissza a szobába, Elyas is megjött. Egy kicsit zavartnak látszott. Mindkét kezében kávé volt, úgyhogy a könyökével csukta be az ajtót, aztán hosszan kifújta a levegőt.

– Történt valami? – kérdeztem.

– Talán nem ártott volna, ha szólsz, hogy a társalgóban vagy tizenöt csaj üldögél, és épp pezsgős reggelit fogyasztanak.

Végignéztem a testén. Bizonyára annyira el volt foglalva azzal a ténnyel, hogy rajtam nincs nadrág, hogy az ő hiányos öltözékére már nem maradt agyi kapacitása. Úgyhogy most én vigyorogtam. Pimaszul vigyorogtam.

Ő ezt egy grimasszal nyugtázta, majd a kezembe nyomta a kávé.

– Nem gond, ha gyorsan letusolok?

– Nem hát – mondtam, és csak néztem, ahogy eltűnik a fürdőszobában. Az ajtót nem zárta be. *Simán bemehetnék utána...* Nem, dehogy mehetnék!

Gyorsan kivertem a fejből ezt a gondolatot, és ittam egy kortyot a forró italból, aztán megint az futott át az agyamon, hogy boldognak lenni piszok jó! Az idióta vigyorral az arcomon, kezemben a kávéspoharammal elhelyezkedtem törökülésben az ágyon. Vidáman dülöngéltem előre-hátra, és szép lassan kortyolgattam a kávémat. Amikor ráeszméltem, hogy röhejesen billegek, mindjárt abba is hagytam, és óvatosan Evára pillantottam. Még mindig mélyen aludt, úgyhogy nem látott semmit. A szerelem amennyire bol-

doggá tudja tenni az embert, legalább annyira hülyét is csinál belőle.

Amikor a poharam kiürült, az éjjeliszekrényre csúsztattam, és pontosan azt tettem, amihez leginkább kedvem volt. Széttárt karokkal hanyatt dőltem az ágyon, nyújtóztam egy nagyot, és mélyen, elégedetten beszívtam a levegőt. *Az élet csodaszép!...* Ezt nemcsak úgy gondoltam, hanem minden porcikámmal éreztem is, miközben hallgattam, ahogy szép csendben csordogál a víz a fürdőszobában, és vártam, hogy Elyas visszajöjjön a szobába.

A csokis kifli fahéjas kávéval még belefér

A gyanott feküdtem kiterülve az ágyon, amikor nem egészen tizenöt perccel később kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és megjelent a frissen lezuhanyozott, tetőtől talpig felöltözött Elyas. A haja nedvesen csillogott, a bőre pedig olyan simának tűnt, mintha nem is most mosta volna le a fáradtság egy részét arcáról.

Amíg az üres kávéspoharát a szemetesbe dobta, felkönyököltem. Elegánsan és édesen mosolyogva lassan odajött hozzám, és hason bemászott az ágyba.

– Van még egy kis időnk, amíg el kell indulnom a kórházba – mondta. Követtem a pillantását az órára, és én is erre a megnyugtató következtetésre jutottam. Nekem valószínűleg háromszor ennyi idő kellett volna a zuhanyzáshoz. Igen, megvan az előnye, ha az ember még azelőtt felébred, hogy az ébresztője megszólalna.

Ahogy megint Elyasra néztem, láttam, hogy egy kicsit közelebb csúszott hozzám. Továbbra is hason feküdt, de az alkarjával megtámasztotta magát, és szeretetteljesen nézett azzal a türkizzöld szemével. És bár a közelsége még mindig zavarba hozott, valahogy olyan kellemes érzés volt. A pillanat egyre meggyőzőbb lett, én pedig szép lassan visszadóltem

az ágyra. A lábamat kicsit behajlítottam, a fejemet pedig felé fordítottam.

– Sajnálom, hogy ennyire őszintének kellennem... – mondta Elyas –, de vannak dolgok, amiket nem lehet szó nélkül hagyni: ez volt a legborzalmasabb kávé, amit valaha ittam. Komolyan! A felét ki is öntöttem. Te hogy vagy képes mindennap ezt a lötytöt inni? – kérdezte, és az arcára kiült a teljes értetlenség.

Az ablakpárkányra mutattam, amelyen ott állt a régi kávéfőzőnk, pontosabban az, ami megmaradt belőle.

– Nem tudom, hogy pontosan hogyan történt. De talán jobb is. Egy nap hazajöttem, és így találtam a kávéfőzőt. Eva és Nicolas azt mondták, hogy véletlenül leverték.

Elyas egy pillanatig megpróbálta elképzelni a dolgot, aztán tovább kérdezett:

– És akkor miért nem vesztek egy másikat?

– Mert Eva mindent felesben akar – sóhajtottam. – Én viszont ezt nem vagyok hajlandó elfogadni, mert végül is nem én tettem tönkre dugás közben azt a vacakot.

– Értem. De nem ihatod ezt a borzalmat... Amúgy, meséltem már az én kávéfőzőmről?

Mosolyognom kellett, mert pontosan tudtam, hogy hova akar kilyukadni.

– Remek kávé, aromaszűrős rendszer, tejhabosító, automatikus mészlerakódás-eltávolító funkció... – áradozott.

– Csak nem a kávéfőződdel akarsz levenni a lábamról?

– Vannak azért más erősségeim is, amelyek nagy hatást szoktak gyakorolni a nőkre. – Ez már megint annyira Elyas volt, hogy nem bírtam megállni, hogy ne forgassam a szememet. Neki meg egyre szélesebb lett a vigyor az arcán. – De most komolyan, nem lenne jobb, ha reggelente nálam kávéznál?

Na, ugye! Mit mondtam? Tudtam én, hogy ide akar ki-lyukadni.

– Hát, ami azt illeti... – mondtam, mintha komolyan elgondolkodnék az ajánlatán – ... valóban jobb lenne, másrészt viszont elég körülményes lenne, ha minden reggel át kellene bumliznom hozzád, csak azért, hogy igyak egy kávé-t.

Most ő forgatta a szemét. De aztán rögtön vissza is tért a huncutság a pillantásába.

– Meg lehetne oldani, hogy ne legyen olyan hosszú az út...

Volt egy olyan érzésem, hogy nem arra gondol, hogy idehossa nekem a kávégépét... Megköszörültem a torkomat:

– Döbbenet, hogy milyen gyorsan vissza tudsz váltani pimaszba!

– Tudod, hogy én mit találok döbbenetesnek?

A fejemet ráztam, de egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy valóban szeretnék-e búcsút mondani a tudatlanságomnak.

– Hogy milyen kevés elég ahhoz, hogy zavarba hozzalak.

Mielőtt még bármit mondhattam volna erre, Elyas egy csókkal tömte be a válaszra nyíló számat. Ez új volt, már-mint, hogy a száját az enyémen érezhettem, ugyanakkor valahogy olyan furcsán megszokott érzés is, mintha az ajkának pontosan ott lett volna a helye. És rögtön elfelejtettem, hogy mit is akartam mondani.

– Hm – hümmögött utána, ahogy végignézett rajtam. – Azt hiszem, végre megtaláltam a módját, hogy hogyan kell téged elhallgattatni.

Morcosan néztem rá, és belecsíptem az oldalába.

– Most megint pimasz voltam? – kérdezte.

– De még mennyire!

– És az is pimasz, ha azt mondom, hogy a legszívesebben egy másodpercre sem mozdulnék el mellőled?

Megráztam a fejem, és feléje nyújtottam a kezem. Gyengéden megfogta, és az arcához emelte. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Éreztem, hogy lélekben már Jessicánál jár, és hogy a közelgő beszélgetés súlyos teherként nyomja a vállát. Legszívesebben felajánlottam volna, hogy elkísérem, de tudtam, hogy a találkozó után azonnal Jessicához akar menni, vagyis inkább csak útban lennék, nem sok hasznomat venné. Hiszen Jessica látni sem akar senkit.

– Nem tudom, hogy most tényleg egyedül hagyhatlak-e – mondta.

– Engem? Miért? – Vártam a válaszra, de mivel nem mondott semmit, folytattam. – Mármint tudom, hogy elég ügyetlen tudok lenni. És igen, elég gyakran elszúrok dolgokat. De pár óráig azért egész jól elvagyok egyedül is anélkül, hogy kirobbantanék egy harmadik világháborút.

Lassan és gyengéden, minden ujjamra adott egy pusztit.

– Nem úgy értettem – mondta. – Inkább csak... Valahogy eddig mindig az volt, hogy ha szem elől tévesztettük egymást, valami egyből elromlott. Ez már annak idején is így volt, az első csókunk után.

– Igen, de mindig valami félreértés volt az oka – mondtam, és nem tudtam, hogy ezzel őt akarom megnyugtatni, vagy részben magamat is. – De most tényleg! Ugyan mi történhetne még?

Viszont amint hangosan kimondtam ezt a kérdést, rögtön meg is bántam. Hiszen az ember soha nem tudhatja, mit tartogat számára az élet – vagy az író. És ahogy Elyas arcát elnéztem, ő is valami hasonlóra gondolhatott.

– Oké, Elyas, akkor most ígérjük meg egymásnak valamit!

– Jól hangzik, mit?

– Bármi is lesz, még ha oly jelentéktelennek tűnjék is... mindig arra fogunk törekedni, hogy őszintén megbeszéljük a dolgokat. Bármi történjék is!

– Bármi történjék is?

Bólintottam.

– És bízhatok benne, hogy előtte nem próbálsz meg elhagyni a bolygót?

– Abszolút. A Föld és a Mars között mostanában elég rossz a közlekedés.

– Az igaz. Talán még rosszabb, mint Berlinben.

Eszembe jutott, hogy hányszor vártam hiába a buszra vagy a városi vasútra, és nagy sóhajjal adtam hangot egyetértésnek. A Berliini Közlekedési Vállalat és én ebben az életben már valószínűleg soha nem leszünk jóban.

Megint megpuszilta a kezemet, aztán a nyakára tette. Lassan közelebb húzódott hozzám, a könyökével kitámasztotta magát, és kicsit fölém hajolt. A légzésem felgyorsult, a bőröm pedig rögtön bizseregni kezdett, ahogy az ujjával gyengéden megsimogatta a halántékomat. A pillantása mély volt, melegség áradt belőle, és magával ragadott a mi saját kis világunkba.

– Tudod, mit gondolok? – suttogta.

Nem, nem tudtam. Hiszen teljesen összezavarodtam, valahogy minden a feje tetejére állt. A lent fent volt, a fent pedig lent. És amikor már azt hittem, hogy végre találtam valami fogódzót, hirtelen megint fordult egyet minden.

– Ha ezt így megígérjük egymásnak – folytatta –, és valóban tartjuk is magunkat ehhez, akkor el sem tudom képzelni, hogy bármi valaha is közénk állhatna. Azt kívánom, hogy ez közöttünk örökké tartson.

Olyan érzés volt, mintha egy meleg vizű patakocska lassan végigfolyna a hátamon – minden centiméterem libabőrös lett tőle. Az örökké elég jól hangzott.

– Már ha nem lesz elegend belőlem addig – tette hozzá.

– Miért lenne elegend belőled? – ráncoltam a homlokomat. – De az is lehet, hogy neked lesz elegend belőlem.

Elyas ajka mosolyra húzódott, mintha azt kérdeztem volna tőle, hogy nem akar-e beállni egy szerzetesrendbe, ahol élete végéig cölibátusban élhet. Lassan odahajolt hozzám.

– Soha – suttogta, és adott a számra egy pusztit. Aztán lecsúszott rólam, visszafeküdt mellém, a csípőmre tette a kezét, és maga felé fordított. Az arcomat a nyakába fúrtam, szorosán átöleltem, és mélyen magamba szívtam az illatát. A lábunk összefonódott. Most hirtelen egyáltalán nem számított, hogy időre kell mennie. Ez a pillanat olyan békés volt, hogy látszólag semmi nem tudta megzavarni.

Látszólag. Mert egyből meg is szólalt a vezetékes telefon. Az idillünkbe éles hangon visított bele a csörgése.

Eszembe sem jutott felvenni, csak vártam, hogy elnémuljon végre. El is némult, csak nem úgy, ahogy én akartam. Eva felébredt, álmosan motyogott valamit, odavánszorgott az íróasztalhoz, és beleszólt:

– Igen?

Aztán egyből el is vette a fülétől a kagylót, zombimódban odajött hozzánk, és a kezembe nyomta a készüléket.

– Anyád – mondta ingerülten. Vetett egy röpke pillantást Elyasra, jó hangosan ásított, majd visszamasírozott az ágyába.

Csak bámultam a készüléket, és azon tűnődtem, hol van rajta az megsemmisítő gomb.

– Emely? Ott vagy? – hallottam máris anyám hangját, mielőtt még a fülemhez emeltem volna.

A telefonra néztem, aztán Elyasra, majd megint a készülékre.

– Emely? Halló! Halló?

A szememet forgattam, és rászántam magam.

– Helló, Anya! Jó hallani a hangodat, csak az a helyzet, hogy most nagyon zavarasz. Visszahívhatlak később?

Már épp le akartam nyomni a hívásmegszakítás gombot, de a választótól lefagytam.

– Jaj, és mégis miben zavarlak? – kérdezte vidáman, mintha az én életemben nem is lehetne semmi fontos.

Elyas kíváncsian nézett rám, mert persze ő is tisztán hallotta anyám szavait a vonal másik végén, és egyből látta, hogy nekem nem igazán tetszett, amit hallottam. Annyira felhúzott egy pillanat alatt, hogy a következő néhány szó csak úgy kicsúszott a számon.

– Épp egy nagyon vonzó férfival fekszem az ágyban. Ebben zavarasz.

De amilyen büszkén mondtam ki ezt, a következő pillanatban legalább annyira meglepődtem. Anyám felnevetett. Nem értettem, mi van, Elyas is kérdőn nézett rám.

– Röhög – motyogtam, és arra vártam, hogy anyám lenyugodjon.

– Jaj, biztos felébresztettelek – vihogta.

– Az hiszi, álmodtam – magyaráztam döbbenetben Elyasnak.

– Emely – szakított félbe az anyám –, azzal, hogy magadban beszélsz, csak tovább rontasz a helyzeten!

Lassan kezdtem úgy érezni magam, mint rák a forró vízben, legalábbis az arcom tutira olyan színű lett.

– Magamban beszélek? Ez most komoly?

Kétségbeesetten kerestem a megfelelő szavakat, amelyek képesek lettek volna visszaadni a felháborodásomat, de ek-

kor Elyas egyszerűen kikapta a kezemből a készüléket, és odaszorította a válla és a füle közé.

– Szia, Carla! Na, túlélted a karácsonyt?

– Igen, én vagyok, Elyas.

– Igen, Schwarz. Elyas Schwarz. Azaz.

– Hogy vagy? Minden oké? – kérdezgette vidáman tovább.

– Na, az jó! Igen, én is jól vagyok, nagyon is jól! – Ebben a pillanatban rám pillantott, de olyan édesen, hogy melegség öntötte el a szívemet, és szétáradt az egész testemben. Miért is voltam dühös az előbb? Már nem is tudom. Valamiért az anyámmal kapcsolatban...

– Neustadtban minden oké?

A lelki szemeimmel láttam anyámat, amint valószínűleg az előszobában ácsorog, és nagy nehezen próbál cseverészni Elyasszal. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem éreztem kárörömöt.

– Igen, itt is. Alex is jól van.

– Persze, átadom. Örülni fog.

– Vissza adjam Emelyt?

Most már szívesen vettem vissza a kagylót.

– Anya? – szóltam bele.

– Mit csinál a Schwarz gyerek a te ágyadban? – tört ki belőle. Most nekem kellett nevetnem.

– Mondjuk, fekszik?

– Igen, de miért fekszik ott?

Óvatosan megint Elyasra pillantottam, aki jól szórakozott az egészen, és közben engem nézett. Nem tudom, miért, de a következő szavak csak úgy kicsúsztak a számon. Mintha csak azért kellett volna kimondanom őket, hogy fel fogjam az értelmüket.

– Azért, mert ő a pasim.

Csak Elyas reakcióját figyeltem. Először kicsit meglepettnek tűnt, de pár másodperc múlva már boldognak látszott. Ösztönösen viszonyoztam a mosolyát, és kellemes bizsergést éreztem a hasamban.

– A pasid? – kérdezett vissza az anyám.

De én nem is figyeltem rá, mert ez a pillanat csak a miénk volt: Elyasé és az enyém. Lassan közeledett felém, és az ajkait a homlokomhoz érintette. Lehunytam a szemem, és amikor újra kinyitottam... ott volt előttem a legcsodálatosabb mosoly, amit életemben láttam.

– Emely! – rántott vissza anyám tompa hangja a valóságba.

– Igen, jól hallottad – mondtam, miközben Elyas a tenyerét a hasamra tette, és gyengéden simogatni kezdett. Ez az érintés olyan izgatónak volt, hogy nem is akartam másra figyelni.

– Hogyhogy a pasid? Mióta? És ezt ő is tudja? Mármint, Elyas is tudja, hogy ő a pasid? Miért nem mesélsz el nekem ilyesmit? Hiszen karácsonykor még...

– Anya! – szakítottam félbe határozottan. – Persze, hogy tud róla! – Atyaéig! Mi baja van az anyámnak? Komolyan, úgy kellett visszafognom magam, hogy ne akarjam telefonon keresztül ott helyben kinyírni!

– Emlékszel még a beszélgetésünk elejére? – kérdeztem végül.

– Milyen elejére?

– Arra, amikor azt mondtam, hogy éppen zavarsz, és hogy majd később visszahívlak.

– De hát nem rázhatsz le csak így, miután alig kaptam pár pillanatot tőled!

Nagy levegőt vettem, majd a hüvelyk és mutatóujjamat a két szemem közé támasztottam.

– Tudom, hogy még ezer kérdésed van: tervezzük-e az esküvőt, akarunk-e gyerekeket és a többi... a válasz pedig:

nem. És most tényleg nem alkalmas az időpont arra, hogy a többi kérdésemet is megválaszoljam. Úgyhogy majd pár nap múlva felhívlak, oké?

– Pár nap múlva? – kérdezte visítva.

– Pontosan. Úgyhogy addig is jó legyél! Apát üdvözlöm!

– Emely!

– Szia, Anya! – mondtam, majd lenyomtam a gombot, a telefont pedig az ágyra dobtam. – Az idegeimre megy – motyogtam. – Az idegeimre...

– Hát, anyukád nem könnyű eset – bólintott Elyas.

Magához húzott, én pedig a nyakához simítottam az arcomat. Elégedetten sóhajtottam, mert már ettől is szinte teljesen megfeledkeztem az iménti hívásról. Szorosan összebújtunk, és kiélveztük az utolsó percekét, amik még maradtak nekünk.

Amikor Elyas felemelte a fejét, sejtettem, hogy az órát nézi, lemondóan sóhajtott, ami azt jelezte, hogy érkezett az idő.

– Menned kell – állapítottam meg, és óvatosan felpillantottam rá. A szája szeglete kicsit felfelé görbült, vágyakozóan mosolygott rám, aztán bólintott. Bármilyen nehezemre esett is, én szedtem össze magam és ültem fel elsőnek. Elyas sem tehetett mást: kimászott az ágyból. De megállt mellette, a kezét nyújtotta, és egy hirtelen mozdulattal engem is talpra rántott. Nekiestem a felsőtestének, de a kezei elkaptak. A hajamba fúrta az arcát, én pedig lábujjhegyre álltam, hogy át tudjam fogni a nyakát. Minden egyes másodpercet, amit még vele tölthettem, a végsőkig kiélveztem.

Aztán észrevettem, hogy elszaladt az idő, úgyhogy megfogtam a kezét, és magam mögött húzva az ajtóhoz vezettem.

– A végén még elkéssel – mondtam, amire ő csak magában morgott. Amikor már épp a kilincset akartam lenyomni,

hirtelen nagy lendülettel visszahúzott, és csábos mosollyal a derekamra tette a kezét. Először meglepődtem, de aztán láttam a szemében, hogy mit tervez. Meg akart csókolni. Úgy, ahogy ezen a reggelen még nem csókoltuk meg egymást. Alig bírtam megállni a lábamon, mintha a csontjaim valami langyos, sűrű folyadékká olvadtak volna. Elyas oldalt a nyakamra tette a kezét, a hüvelykujjával pedig az államot simogatta. Zavartan lesütöttem a szemem, és igyekeztem megőrizni a kontrollt a légzésem felett. Éreztem, hogy egyre erősebben szorítja a derekamat.

– Még el sem búcsúztam tőled, te pedig már ki akarsz penderíteni? – suttogetta.

Felillantottam, és láttam, ahogy az arca milliméterről-milliméterre közelít az enyémhez.

– Akkor hát, szia, Elyas? – lihegtem vékony hangon.

Ő a fejét rázta.

– Elfogadhatatlan.

Szinte magától nyílt a szám, Elyas kicsit oldalra billentette a fejét, az ajakaink már majdnem összeértek. De aztán megállt, megtartotta azt a nagyon kicsiny távolságot, és ettől már szinte szikrázott köztünk a levegő. Aztán alig érezhetően, mégis intenzíven végigsimított a szájával az ajkamon, a lélegzetét éreztem a bőrömön, és a feltörő feszültségtől remegni kezdtem. Egy idő után nem bírtam tovább, és lehúztam magamhoz. Ő pedig édes mosollyal az arcán végre elkezdett csókolni. A testünk, az ajkunk, a nyelvünk egymásba olvadt, mintha soha nem is lettünk volna két különálló egyén. Összetartoztunk. És minden további csók azt súgta, hogy milyen rengeteget jelentünk egymásnak. Ebben a pillanatban azt éreztem, hogy mennyire hiányzik, ami kész röhej, hiszen még ott állt előttem. Mégis úgy vágytam rá, hogy ez a vágyakozás szinte felfalta a lelke-

met. Tudtam, hogy egyszer még leszek ennél is közelebb hozzá, de azt is tudtam, hogy soha nem lehetek elég közel.

Amikor az ajkaink lassan elváltak egymástól, mélyen beszívtam a levegőt, amelynek még mindig Elyas-illata volt. Pihekönnyűnek éreztem magam. Lassan kinyitottam a szemem. A tekintetéből melegség sugárzott rám. Egy egész örökkévalóság is eltelhetett volna úgy, hogy észre sem veszem, de feltartóztathatatlan árnyékként vetült ránk a tény, hogy ez bizony búcsúcsók volt. Még ha remélhetőleg nem is hosszú időre szólt.

– Majd hívsz? – kérdeztem.

– Ha szabad, nagyon szívesen.

– Már hogy ne lenne szabad?

– Csak még hozzá kell szoknom, hogy fel is veszed, amikor hívlak.

Amikor beugrott, hogy még mindig „Ne vedd fel!” néven van elmentve a száma a mobilomban, ördögi vigyor jelent meg az arcomon.

– Mit somolyogsz? – kérdezte hunyorogva.

– Á, ezt úgysem értenéd – mondtam gyorsan. És mielőtt még tovább forszírozhatta volna a témát, egy gyors pusztit nyomtam a szájára.

– Kitartást Jessicához! – mondtam. – Majd gondolok rád.

– Én is rád.

Aztán még utoljára kisimított egy hajtincset a homlokomból, és akkor tényleg eljött a búcsú pillanata. Valahogy sikerült elengednünk egymást, még ha sokáig tartott is, és Elyas becsukta maga mögött az ajtót.

Bár elment, mégis velem maradt. Ott hagyta nekem a melegséget, amit a testemben éreztem, az illatát, amely oly intenzíven megmaradt, mintha még mindig ott állt volna előttem. És az, hogy fizikailag nem volt jelen, mit sem vál-

toztatott a lelkiállapotomon. Legszívesebben az egész világot a keblemre öleltem volna.

Teljes mámorban odatántorogtam az ágyamhoz, kitárt karokkal hasra vágtam magam rajta, és belefúrтам az arcomat abba a párnába, amelyen pár perccel ezelőtt még Elyas feküdt. A fejemben alig maradt néhány gondolat. Egyszerűen csak boldog voltam. És valószínűleg örökké így is maradtam volna, ha tíz perccel később nem kopogtak volna az ajtón.

Rosszkedvűen emeltem fel a fejem, és az órára pillantottam. Háromnegyed tíz. Ki a fene akar most tőlem bármit is? Ó, a francba!... A legrosszabbra gondoltam: ez biztosan Alex!

De a félelmem néhány pillanattal később átadta helyét egy felettebb kellemes meglepetésnek, ugyanis az ajtó mögül a legkedvesebb hangot hallottam:

– Emely, én vagyok.

Euforikus állapotban pattantam ki az ágyból, és kis híján orra buktam, úgyszólván levegőt is alig kaptam, amikor kinyitottam az ajtót. Tényleg Elyas állt ott.

– Itt hagyál valamit? – kérdeztem zavartan.

Válasz gyanánt egy péksüteményes zacskót és egy nagy kávéspoharat varázsolt elő a háta mögül:

– Reggeli! – mosolygott.

– De hát nem kellett volna, így el fogsz...

És még mielőtt kinyithettem volna a mondatot, mindkettőt a kezembe nyomta.

– De kellett. A kávé amúgy fahéjas. Szereted a fahéjat?

Imádtam a fahéjat. De még jobban imádtam őt.

– A zacskóban pedig csokis kifli van – tette hozzá.

Csak néztem a tasakot meg a papírpoharat a kezemben, majd megint rá pillantottam. Mit ne mondjak, köpni-nyelni nem tudtam. Annyira meglepődtem, és annyira meghatód-

tam, hogy nem találtam szavakat. De mint mindig az életben, amikor már semmire nem számíthattam, egyvalami megmaradt nekem: a hülye humorom.

– Te, figyu! Van barátnőd? Csak mert ha nincs, én szívesen lennék!

Vigyorgott.

– Bocs, nem lehet. Már elkeltem.

– A francba, a legjobbakat mindig elkapkodják!

Amíg ő tovább játszott a szerepet, és sajnálkozva megvonta a vállát, belekortyoltam a forró kávéba.

– Na, milyen?

– Piszok jó! Megkóstolod?

Úgy tűnt, szívesen tenné, mégis tudomást sem vett a pohárról, amit odatartottam neki. Ehelyett inkább odahajolt hozzám, és az ajkamról ízlelte meg a kávé.

– Hm. Tényleg finom! – súgta.

Egy aprócska mozdulat volt csupán, épp csak az ajkunk ért össze, mégis, engem annyira lebénított, hogy csak álltam, és bámultam magam elé.

– Imádom, amikor eláll a lélegzeted... – mondta, és végignézett rajtam. – Bár, ez azért most már kezd egy kicsit veszélyes lenni.

Mintha csak ez lett volna a végszó, hirtelen nagy levegőt vettem. Miért is hallgatok én irodalomtudományt? A blamáztudomány jobban passzolna hozzám. Biztos évfolyamelső lennék.

– Nem kell még menned? – kérdeztem kínos megindultságomban. És hogy másra tereljem a figyelmét, kikaptam egy csokis kiflit a zacskóból, és a szájába tömtem. – Meg egy kicsit enned?

Úgy vigyorgott, mintha már előre sejtette volna, hogy ezt fogom tenni, és leharapta a kifli felét.

– Sajnos de. Most már tényleg lépek.

– Köszönöm a reggelit! Tényleg. Kösz!

Még egy utolsó pusztit nyomott az arcomra, majd miután vagy még ötször hátranézett, elsietett. Ábrándos arccal csuktam be az ajtót, aztán megrémültem, mert Eva kócos hajjal, törökülésben ült az ágyán. Mellette hevert az összegyűrt takarója, és lassan, egyenletes tempóban csóválta a fejét.

– Remélem, ezt már nem fogjátok fokozni. Komolyan mondom, az eszem megáll. Ettől még rémálmaim lesznek!

– Abba inkább ne menjünk bele, hogy kinek mitől vannak rémálmai! – vágtam vissza. De mindjárt meg is bántam, mert a lelki szemeim előtt rögtön megjelent... Nicolas pénisze, teljes életnagyságban, büszkén meredezve, ugyanis az a kép örökre beleégett a rossz emlékeket tároló agysejtjeimbe. Gyorsan megráztam magam.

Eva eleresztette a füle mellett a megjegyzésemet, és jó nagyot nyújtózkodott. Aztán lerúgta magáról a takarót, odatoyogott hozzám, és beledugta a fejét a zacskóba.

– Csokis kifli! – állapította meg lelkesen, én meg elképedve figyeltem, ahogy az én zacskómban kotorászik. A következő pillanatban pedig már be is kapott egyet, egy bólintással megköszönte, majd megfordult és eltűnt a fürdőszobában. Döbbenten néztem után. *Bakker, ez az én csokis kiflim!*

És bár volt még három a zacskóban, legszívesebben kárterítési keresetet nyújtottam volna be ellene. De mivel még ügyvédem sem volt, csak dühösen fújtam egyet, és inkább a lényegre koncentráltam, vagyis a legédesebb reggelire, amiben valaha is részem volt. A hasamban annyi kis pillangó repkedett, hogy igazából egyáltalán nem voltam éhes, de Elyas kedvéért az utolsó morzsaíg elmajszoltam mindent.

Vajon Elyas kiflije is csoki ízű?

Hm... nem valószínű... Vagy talán mégis?

Most mi van? Álmodozni azért csak lehet, nem?

Az istenit, a hormonjaim tiszta hülyét csinálnak belőlem!
Elég volt a kiflicskékből! A fejemben ilyesminek semmi keresnivalója!

Csak azon jár az esze

Magam alá húztam a lábam, ami jól be is szorult az íróasztal alá, úgy ültem a forgószéken, és azon kaptam magam, hogy a tekintetem megint az éjjeliszekrényemen lévő napraforgóra vándorolt. Egész nap akartam valamit csinálni, bármit, de semmi nem volt képes a figyelmemet egy percnél tovább lekötni. A gondolataim folyton elkalandoztak, és csak akkor tértem magamhoz, amikor a folytonos vigyorgástól az arcizmaim már csaknem görcsöt kaptak. Úgy éreztem magam, mint egy szerelmes kamasz, és bizonyos értelemben talán az is voltam, hiszen Elyas és én pontosan ott folytattuk, ahol nyolc évvel ezelőtt akaratunk ellenére abbahagytuk. És másodszor is átéltük az első nagy szerelmet.

Minden annyira új volt még, hogy az agyam egyszerűen képtelen volt felfogni az egészet. Éreztem a fájdalmat, amely az utóbbi két hónapban végig velem volt, és amely még mindig ijesztően valóságosnak tűnt – noha most már egyáltalán nem volt az. Sokkal több volt ez, mint egyszerű érzelmi hullámvasút. A mennyekből a pokolba zuhantam, onnan pedig sokkal, de sokkal magasabbra jutottam, mint a mennyország.

Pedig korántsem volt minden tökéletes, legalábbis racionálisan nézve nem, de számomra valahogy mégis annak tűnt. Csak tegnap tudtam meg, hogy Elyas éveken át utált, és eleinte tényleg csak azért tette nekem a szépet, mert bosszút akart állni rajtam. Ez a történet eléggé megülte a gyomromat, és cinikusan elképzeltem, mi lett volna, ha én is ugyanígy akartam volna bosszút állni rajta. Másnap reggel, miután mindkettőnknek összejött a terve, elég hülyén néztünk volna ki a fejünkből!

Azért valahol röhej, hogy az emberek meddig képesek elmenni csak azért, hogy ne kelljen bevallaniuk maguknak az igazi érzéseiket. Mert ugye, utálni valakit tényleg könnyebb, mint szeretni.

Akaratlanul is eszembe jutott Kevin, Elyas egykori legjobb barátja, akivel cserediákként Angliába ment. Valóban jól gondoltam, vörös posztó voltam a szemében, talán még vörösebb is, mint hittem. De miért? Mi rosszat tettem én neki? Akárhogy kutattam is az emlékeimben, nem találtam semmit, ami ezt az ellenszenvet kiválthatta benne. Valószínűleg nem is volt ilyesmi, lehet, hogy az ellenszenvhez nem kell feltétlenül valami konkrét ok, de azért ha lett volna, szívesen megtudtam volna, hogy mi volt az.

Mélyen a gondolataimba merültem, a tekintetem az ablakra siklott. Az éjszakai hó megmaradt, és még az alkonyban is fehéren virítottak a háztetők. Olyan kellemes hangulata volt, valami melegség, valami béke sugárzott belőle. Szinte már olybá tűnt, mintha ez a látvány a lelkiállapotomat tükrözné.

Ma csak egy dolognak sikerült valamelyest kizökkentenie ebből a nyugalomból, ez pedig a mobilom kijelzője volt. Ugyanis legnagyobb sajnálatomra mindig ugyanazt mutatta: nem érkezett üzenet Elyastól, és nem is hívott. Nem akartam türelmetlenkedni, de ha őszinte akarok lenni, azt

kell mondjam, hogy már órák óta mást se csináltam. Anyyira szerettem volna tudni, hogy hogy ment a megbeszélés, hogy van Jessica, hogy érzi magát Elyas, mit csinál, még a kórházban van-e, rám gondol-e, és úgy egyáltalán: mindezt. De nem jelentkezett, aminek bizonyára jó oka volt, szóval nem akartam sürgetni.

Aztán egyszer csak nem a mobilom szólalt meg, hanem a vezetékes telefon. Először megijedtem, amikor a kijelzőn a szüleim otthoni számát láttam, de aztán összeszorítottam a fogam, és felvettem. Előbb-utóbb úgyis muszáj lesz beszélnem az anyámmal. De legnagyobb meglepetésemre apám szólt bele.

– Szervusz, kislányom! – mondta – Hadd gratuláljak!

– Mihez? – kérdeztem csodálkozva.

– Hát, sikerült elérned, hogy anyádnak elálljon a szava. Nekem ez a házasságunk hosszú évei alatt egyszer sem jött össze. Nagy voltál!

Önkéntelenül is felnevettem.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Még rosszabb – mondta. – Azt se tudja, mit érezzen: legyen meglepett, vagy teátrálisan megsebzett, esetleg örüljön, vagy vágja be a durcát.

– Amíg nem tudja, addig jó, mert addig legalább békén hagy.

– Úgy bizony! Hát csak élvezd ki ezt az áldott időszakot, mert előbb-utóbb összeszedi magát.

Nagyot sóhajtottam, és akárcsak az ásítás, ez is ragadós-nak bizonyult, mert apám is ugyanezt tette. Azután egy pillanatilag mindketten csak hallgattunk.

– És figyu, Apa! – szólaltam meg aztán. – Te mit szólsz ehhez, hogy Elyasszal járok?

A hangján hallottam, hogy mosolyog.

– Nagyon örülök neki, hogy a gyerek eszerint csak idióta volt, nem pedig seggfej!

Eszembe jutott az a reggel, amikor kint voltunk a tónál, és horgászás közben meséltem neki arról a fiúról, aki annyira megbántott. Csak két lehetőség van, mondta akkor az apám, vagy sikerült kifognom a legnagyobb seggfejet a világon, vagy a gyerek egyszerűen csak akkora idióta, hogy mindent elrontott, amit csak el lehet rontani.

– Igazad volt, Apa! – mondtam. – Beszélnem kellett volna veled. Már évekkkel ezelőtt.

– Késő bánat, eb gondolat. De eszerint még most sem volt késő.

– Nem. Sokkal fontosabb vagyok neki, mint valaha is gondoltam.

Nem tudom, hogy milyen válaszra számítottam, de amit erre mondtam, az valahogy olyan száraznak tűnt, amire tényleg csak az apám volt képes:

– Hát, ajánlom is neki!

A legszívesebben belebújtam volna a telefonba, hogy átölelhessem. De mivel ez nem volt kivitelezhető – micsoda hiba! –, inkább feltettem neki azt a kérdést, amely már a horgászós beszélgetésünk óta furdalta az oldalamat.

– Most komolyan, Apa, te tudtad?

– Mit tudtam?

– Tudod... amikor meséltem neked arról a fiúról, tudtad, hogy Elyas az?

Halk kattogást hallottam a telefonban, mintha az apám áttette volna a kagylót a másik füléhez.

– Hát, volt egy ilyen sejtésem, de biztos azért nem voltam benne.

– Te olyan okos vagy, Apa! – mondtam.

– Tudod, valakinek muszáj megőriznie itt a józan eszét, ha már az anyád állandóan az érzelmeivel árasztja el a lakást.

Ennél találóbban nem is fejezhette volna ki magát.

– Hogy bírod ezt mindennap?

Nagy levegőt vett.

– Szeretettel – mondta. – Rengeteg szeretet és elfogadás. Ez kell hozzá. Meg néha egy kis nyugtató.

Apám szavai valahogy boldoggá tettek, hiszen azt mondta, hogy lehet valakit minden hibája ellenére is tiszta szívből szeretni, ha egyszer az ember olyannak fogadja el az illetőt, amilyen.

– És mit hozott fel a mentségére ez az Elyas gyerek? – kérdezte.

Ahogy végiggondoltam, azt a sok mindent, amiről tegnap szó esett, felfűjtam az arcom, és beletelt egy kis időbe, amíg nagyjából sikerült összefoglalnom a lényegét.

– Azt nyugodtan állíthatjuk, hogy rengeteg félreértés volt közöttünk. Aztán az egyikből jött a másik. Most már nagyon bánja azt a dolgot az e-mailekkel, belátta, hogy az nem volt tisztességes húzás.

– Ez a legkevesebb.

Olyan komoly volt a hangja, édes volt, hogy ennyire aggodott értem.

– Apa, mióta vagy te ilyen határozott?

– Nézd, megmondom neked úgy, ahogy van, Emely: ha még egyszer megbánt téged, darált húst csinálok belőle. De ha boldoggá tesz, akkor ő is a családukhhoz tartozik.

Hagytam egy kicsit, hogy ezek a szavak megtalálják a helyüket a fejemben, aztán elszántan bölintottam.

– Jól hangzik.

– Ugye?

– És amúgy? Hogy vagy? Hány pecabotot vettél a múlt héten?

És a válasz, bármily hihetetlen is: egyet sem. Ugyanis a neustadti önkéntes tűzoltó kollégáival két helyszínre is kivonultak. Az egyik téves riasztás volt, fiatalok egy csoportja jó poénnak gondolta, hogy bejelentenek egy nem létező tűzesetet. A másik viszont egy autóbaleset volt több súlyos sérülttel, és bármilyen összeszedetten is próbált beszélni róla az apám, éreztem a hangján, hogy ez az emlék jó darabig kísértetni fogja még. Ilyen nagy, tragikus bevetések szerencsére nem gyakran kerültek napirendre egy olyan kis faluban, mint Neustadt, de azért időnként előfordultak. És ha úgy vesszük, már ez is gyakorinak számított, mert ha csak egy baleset is történt, az pontosan eggyel volt több, mint amennyinek történnie kellett volna. Ha arra gondoltam, hogy az én szüleim is alig pár hónapja szenvedtek autóbalesetet, egyből végigfutott a hátamon a hideg. Azon tűnődtem, vajon apám is épp erre gondol-e, mert önmagához képest elég lassan beszélt. Többször is majdnem nekiszegeztem a kérdést, de aztán mégsem tettem. Az apám nem az a típus, aki szeret újra meg újra kérődzni a problémákon. Egyszer elmesélte, jó, legfeljebb kétszer, de utána megoldotta magában. Lehet, döbbsentem rá ebben a pillanatban, hogy ebből azért valamicskét én is örököltem.

A telefonbeszélgetés után rendet raktam egy kicsit, és kitakarítottam a fürdőszobát. Nem mintha annyira szükséges lett volna, inkább csak azért, hogy lefoglaljam magam valamivel. Oké, valahol megértettem Elyas hallgatását, de ha belegondoltam, hogy eddig a mi boldog pillanataink soha nem tartottak sokáig, pillanatok alatt erőt vett rajtam a para-

noia, és egyből a legrosszabbtól tartottam. Ma még Alex felől sem hallottam semmit, ami azért elég furcsa volt, bár nem mondhatnám, hogy éppenséggel ne jött volna jól. Ő ugyanis nem olyan valaki, aki megelégszik a legszükségesebb információmorzsákkal. Nem. Neki aztán mindent el kellett mesélni az elejétől a végéig, és addig nyaggatta az embert, amíg meg nem kapta, amit akart. Amúgy én tartani akartam a szavamat, és el is akartam mondani neki mindent, de tényleg mindent, csak erre valahogy nem a mai nap tűnt a legalkalmasabbnak. Először még bennem is a helyükre kellett rázódniuk a dolgoknak, még minden olyan új volt, olyan felfoghatatlan.

Amíg a zuhanyzóban a vízkövet kaparásztam a szivacs keményebb felével, meg a takarítószer a fugákból, egyszer csak kopogtak az ajtón. Most minek hazudjak? Persze, hogy Elyas volt az első, aki eszembe jutott. És hogy őszinte legyek, ő volt a harmadik, a negyedik, az ötödik és a hatodik is. Már rohantam is az ajtóhoz, kinyitottam, de abban a pillanatban minden reményem szertefoszlott. Ahelyett, hogy a kedvenc szempáromba pillantottam volna, egy magas, szikár, sötét hajú fiatalembert láttam magam előtt.

– Nicolas? – kérdeztem csodálkozva. – Eva még dolgozik, te mit keresel itt?

Elfordította a csuklóját, és a karórájára pillantott.

– Mi, még mindig ott van?

Igazából tudnia kellett volna, hogy Eva nemigen szokott fél kilenc előtt hazajönni a butikból, ahol dolgozott... De hát, a férfiaknak annyi mindent kellene tudniuk, aztán mégsem tudják.

– A legjobb esetben is csak egy óra múlva jön. De megvárhatod, ha akarod. – Udvariasan tartottam neki az ajtót, ő pedig egy pillanatnyi gondolkodás után bólintott és belépett. Kicsit tehetetlenül toporgott a szoba közepén, és en-

gem nézett. A hajamat összefogtam, a gumikesztyűs kezemben pedig még mindig ott volt a szivacs meg a mézskőoldó.

– Megzavartalak valamiben? Esetleg segítsek? – kérdezte.

Már épp vissza akartam utasítani az ajánlatát, de aztán eszembe jutott, hogy Nicolas hányszor zuhanyozott már nálunk, és az, hogy ő is kivegye a részét a mézskőkapirgálásból, hirtelen nem is tűnt olyan rossz ötletnek. Amúgy meg mi mást csinálhatnánk? Állodogáljunk itt, és hülyeségekről beszéljünk? Annyira azért nem voltunk jóban, hogy egy órán keresztül minden további nélkül ki tudtuk volna tölteni a csendet.

Úgyhogy a kezébe nyomtam egy szivacsot.

– A legjobbkor érteztél!

Miután levette a kabátját és a cipőjét, én, mint az újonnan alapított takarítóosztag hivatalosan elismert vezére, odakaulazoltam a tett színhelyére.

– Tulajdonképpen egész tisztának tűnik – mondta a falatnyi fürdőszobában.

– A felületes szemlélőnek talán, de a fúgákban ott rejtőzik a vízkő ördöge.

Nicolas viszont hiába meresztgette a szemét, az általam beígért ördögöt képtelen volt meglátni.

– Az a pici izé?

– Figyu, szakértői vélemény kiállításáról nem volt szó, csak arról, hogy segítesz.

Az arcáról értetlenség sugárzott, de az ajkán halovány mosollyal megadta magát a sorsnak, és nekilátott a csempének. Egy darabig csak a kaparászás és a dörzsölés hangja töltötte be a fürdőt, és mindketten néma csendben tettük a dolgunkat. Az, hogy jól tudunk együtt dolgozni, nem volt meglepő, a Purple Haze-ben számtalanszor bizonyítottuk már, csak most egy fürdőszobában csináltuk, nem pedig a kocsmban.

– Amúgy sajnálom... azt a múltkorit – nyögte ki végül olyan halkán, hogy alig értettem.

– Mit sajnálsz?

– Hát, tudod, amikor rajtakaptál minket Evával a... szóval az ágyadban.

Egy csapásra megint előzönlötték a fejemet azok a borzalmas képek, amelyeket az agyam legmélyebb fiókjába süllyesztettem, és amiket sokkal szebb, újabb emlékek alá temettem, amelyek mind Elyasszal álltak kapcsolatban. Az eset óta ma sikerült először úgy ránézni Nicolasra, hogy nem egyből a pénisze jutott eszembe. Szó se róla, kezdtem kiheverni a traumát, ez valóban komoly előrelépés. De minél tovább maradtak azok a bizonyos képek a lelki szemem előtt, annál nagyobb volt az esélye a visszaesésnek.

– Azért az tényleg szemétség volt tőletek. De ezt bizonyára te is tudod, nem? Nem véletlen, hogy utána olyan gyorsan leléptél. Komolyan mondom, ha még egy ilyen lesz, végeztünk! Nem kicsit, nagyon!

Minden szót halálosan komolyan gondoltam, és az arcát elnézve úgy láttam, hogy fel is fogta. De inkább nem mondott semmit. Evával már többször megbeszéltük ezt, úgy-hogy lassan nem tudtam, mit mondhatnék még, és a jelek szerint ő sem. Azért az becsületére legyen mondva, hogy ha némi késéssel is, de legalább bocsánatot kért. Ez sokkal helyénvalóbb volt, mint amit eddig csinált, azaz hogy úgy tett, mintha nem történt volna semmi.

Szó nélkül kipirgáltunk tovább. Levettem a zuhanyrózsát, és az apró lyukakat is mind egyenként megszabadítottam a mészkőtől. Egy idő után észrevettem, hogy Nicolas némi kétkedéssel figyel a mozdulataimat.

– Figyelj, ez tőkre olyan, mintha ezzel a takarítással valamit kompenzálni akarnál – mondta. – Én eddig teljesen nor-

mális embernek ismertelek téged, de ez lassan kezd olyan lenni, mint valami kényszerbetegség.

Ekkor vettem csak észre, hogy talán tényleg egy kicsit túlzásba vittem. Nagy sóhajjal leengedtem a kezem, és hosszasan szemléltem a zuhanyrózsát, amely időközben már úgy csillogott, hogy a kicsit torz tükörképemet is megláttam benne. Az alkarommal elhúztam a homlokomból a belelógó izzadt hajtincseket.

– Csak próbálom valamivel lefoglalni magam. Fontos üzenetet várok valakitől. Egy fiútól.

Kicsit fura volt, de most, hogy Elyasszal nyitottabb lettem, valahogy a többi embernek is könnyebben beszéltem az érzéseimről. Lehet, hogy épp most sajátítottam el a nyitottságot.

– Milyen fiútól? Ugye nem attól a csavargó alaktól, aki már többször is bejött a bárba? Ne már! Végül csak sikerült behálóznia?

– Igen. Vagy valami olyasmi.

– Nem úgy volt, hogy ki nem állhatod?

Eszembe jutottak azok az alkalmak, amikor tavaly Elyas minden előzetes figyelmeztetés nélkül betoppant a kocsmába, és halálra idegesített.

– Nem is – mondtam. – De attól még szeretem.

Azt hittem, tovább fog lovagolni a témán, vagy legalább valami értetlen kifejezés jelenik meg az arcán, de Nicolas csak mosolygott:

– Elég szenvedélyesnek hangzik.

– Hát, igen – pillantottam szigorúan rá –, ami a szenvedélyt illeti, abból nálatok sincs hiány.

Erre viszont egyáltalán nem úgy reagált, ahogy vártam. Leguggolt, és tovább kapirgálta a mészkövet a fúgákban.

– Ha a szenvedély alatt kizárólag a szexet értjük, akkor valóban minden oké.

Na várjunk!... Csak nem valami válság van kialakulóban közöttük, amiről én nem is tudok? Nicolas ma valahogy olyan gondterheltnek tűnt. Egy darabig még vacilláltam, mert oké, Nicolasszal mi mindig is jól kijöttünk, de a barátságunknak nem igazán tett jót az a tény, hogy már a legelején többet láttam belőle, mint amennyit valaha is akartam. Mert akárhogy is nézem, barátok közt egy faroknak semmi keresnivalója. Ezért aztán a mi kapcsolatunk soha nem ment tovább néhány felszínes, bár valójában jónak mondható beszélgetésnél, amiket a bárban folytattunk. És nem voltam biztos benne, hogy jól teszem, ha ennél most tovább megyek. De aztán végül a megérzéseimre hallgattam.

– Miért, van valami probléma köztetek Evával?

– Hát, attól függ, mit nevezünk problémának... – vontam meg a vállát. Úgy látszott, ő sem biztos benne, hogy ezt a témát mélyebben ki kellene fejtenie. És minél tovább habozott, annál jobban átragadt rám a bizonytalansága. Mi van, ha most valami olyasmit mesél el nekem, amiről Eva nem tud, de én mindjárt megtudom? Ezzel olyan kínos helyzetbe hozna, amibe valószínűleg nem szeretnék kerülni. De aztán szerencsére a következő szavaiból kiderült, hogy a félelmem alaptalan, bár amit hallottam, annak sem örültem igazán.

– Nem is tudom, hogy mondjam... csak, hát az van, hogy... – nyökögött, aztán végül csak kibökte. – Te is nő vagy, Emely, nem?

Mi volt ez a „nem” a végén? Ezen egy kicsit kiakadtam, de azért bölintottam, még ha közben rendesen ráncoltam is a homlokom.

– A nők pedig általában a meghittséget kedvelik, a másik közelségét, nem?

– Szerintem az emberek úgy általában azt keresik – mondtam. – Nem csak a nők. Hanem, tudod, azok a másik fajták, azok a furcsák is. A... a férfiak, na.

– Nagyon vicces! – mondta, bár egyáltalán nem úgy tűnt, mintha viccesnek találta volna. Amúgy ez totál jellemző a furcsákra, nem értik a viccet.

– Nicolas, mit akarsz mondani? Nyögd már ki!

Összegyűrte a szivacsot, majd leült, nekidőlt a falnak, és felhúzta a lábát.

– Nem tudom, kicsit kínos ez. Tudod, Eva és én már több mint két éve együtt vagyunk. És ilyenkor az ember felteszi magának a kérdést, hogy ami eddig nem volt, az vajon lesz-e később.

– Mármost kétségeid vannak az érzéseit illetően?

– Nem – mondta gyorsan. – Nem erről van szó. Inkább csak... Hát, szóval, Eva valahogy nem keresi az ártatlan gyengédséget, érted? Olyan hogy csak úgy összebújunk, és elvagyunk, nála nem létezik.

Összevontam a szemöldökömet.

– És ennek te... hogy is mondjam... nem örülsz?

Azért csodálkoztam, mert a legtöbb férfi nem éppen arról volt híres, hogy szeret csak úgy ártatlanul összebújni és együtt lenni, legalábbis azok tutira nem, akik már több mint hat hónapja együtt voltak a párjukkal. Amúgy meg Eva és Nicolas kapcsolata nagyrészt a szexre épült, ez volt az, ami összetartotta őket, legalábbis én ezt hittem.

– Annak természetesen örülök, hogy az ágyban minden oké. Nagyon is örülök. De néha úgy érzem magam, mintha valami gép lennék – folytatta. – Szinte meg sem simogathatom úgy, hogy ne vágná rögtön a képembe a bugyiját. Pedig néha azért vágnék arra is, hogy csak úgy mellette lehessenek, érted? És ugyanez van szex után is. Én még szeretnék elnyújtózni, egy kicsit a karomban tartani. De nem, ő egyből felpattan, letusol, aztán visszajön, lefekszik és két perc múlva már horkol.

Az ajkam önkéntelenül is mosolyra húzódott, és csak nagy nehezen tudtam önfegyelmet erőltetni magamra.

Ami azt illeti, ezen információk egy részére nem is lett volna szükségem, sőt, a legtöbbet már tudtam, pedig valahogy olyan kifordított világnak tűnt, ha az ember a társadalmi szerepekről kialakult sztereotípiákra gondolt, amelyek épp az ellenkezőjét állították, mint amit Nicolas itt felvázolt. Persze lehet, hogy előbb-utóbb tényleg minden közhelyről kiderül, hogy marhaság. Annak fényében, hogy kettejüket hányszor sikerült már rajtakapnom, és hogy ezek az élmények már eddig is milyen lelki károsodást okoztak nekem, valószínűleg okosabb lett volna a beszélgetést ezen a ponton befejezni. De szegény annyira maga alatt volt, hogy képtelen voltam rá.

– Értem, amit mondasz – bólintottam. – De hát Eva ilyen. Tudod, számára minden időpocsékolás, amitől nem lesz orgazmusa.

– Én komolyan beszélek – jegyezte meg Nicolas.

– Én is – mondtam határozottan, de aztán megköszörültem a torkomat, és próbáltam valamivel finomabban fogalmazni. Hiszen végül is, az nekem is jól jönne, ha ők ketten a jövőben gyakrabban megállnának az összebújásnál, mert úgy a hazaérkezés messze nem okozna akkora megrázkódtatást!

– És beszéltél már neki erről?

A fejét csóválta.

– Akartam többször is. De attól félek, hogy ha előhoznék ezzel, akkor puhapöcsnek tartana.

Az első gondolatom az volt, hogy ezt sürgősen verje ki a fejéből, de aztán jobban belegondoltam, és arra jutottam, hogy talán mégiscsak van valami abban, amit mond: Evából én is kinézem, hogy így reagálna. Zűrös egy helyzet. Persze mondhattam volna neki, hogy így reagálna. Zűrös egy helyzet. Persze mondhattam volna neki, hogy így reagálna. Zűrös egy helyzet. Persze mondhattam volna neki, hogy így reagálna.

magának egy normális nőt, de nem valószínű, hogy ilyen tanácsra vágyott. Nagyon nem valószínű...

Visszatettem a zuhanyrózsát a helyére, és kimásztam a tusolóból. A csípőmmel a mosdókagylónak támaszkodtam.

– Tudod, az a helyzet, Nicolas – mondtam –, hogy bár-hogy is fog reagálni Eva, ezt a beszélgetést nem lehet meg-úszni. Mert ha már most ilyen nagy probléma ez neked, akkor a nyakamat teszem rá, hogy öt év múlva sem lesz kisebb. Sőt! És hát ez van, az őszinteség néha komoly áldozattal jár.

Egy darabig hallgatott, valószínűleg azon rágódott, amit mondtam, aztán megszólalt:

– Te nem tudnál beszélni velem?

– Én? – néztem rá nagy szemekkel.

Nicolas bólintott. Úgy tűnt, mintha tényleg jó ötletnek tartaná. Mindenesetre ezzel egyedül volt.

– Szó se lehet róla! – csattantam fel rögtön. – Azt felejtsd el! Te akarsz összebújni velem, nem én!

– De Emely, a nők az ilyesmit sokkal jobban meg tudják beszélni.

Nem tudom, hogy képzelte, de nem is érdekelt.

– Ne is próbálkozz, nincs az az isten! Én ebbe aztán nem fogok beleavatkozni. Ezt sürgősen verd ki a fejedből!

Már épp nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de aztán meggondolta magát, és csak sóhajtott. Nyilván belátta, hogy semmi értelme, mert engem aztán erre nem fog rá-venni.

De aztán, ahogy végignéztem rajta – úgy ült ott, mint egy rakás szerencsétlenség – arra jutottam, hogy mégsem hagyhatom teljesen magára ezzel a problémával. Levettem a gumikesztyűt, bedobtam a szemetesbe, és hoztam két kávé-t a társalgóból.

Mire visszaértem, Nicolas már Eva ágyán várt. Leültem vele szemben, és több lehetőséget végigvettünk, hogy mi-

ként terelhetné óvatosan erre a témára a szót úgy, hogy ne kelljen mindjárt konfrontálódnia Evával. Lehet, hogy jobb akkor elejteni egy-egy visszafogott megjegyzést, amikor a kanapén ücsörögnek, amikor nyugi van. Vagy akár szex után is javasolhatja, hogy maradjanak még egy kicsit ébren, és esetleg nézzenek meg együtt egy filmet. Ha ügyesen közelít a dologhoz, talán magától is összejöhet az a meghitt együttlét, amire vágyik.

A férfiak kifelé gyakran sokkal öntudatosabbnak és határozottabbnak látszanak, mint a nők, de megint rá kellett döbennem, hogy a látszat csal. Csak valamivel jobb színészek.

